

med Svejts den 6. Juni 1924, med Finland den 27. Juni 1924, med Norge den 27. Juni 1924, med Sverige den 27. Juni 1924 og med Estland den 18. December 1926.

Ifølge disse Konventioner oprettes der et staaende Forligsnævn, bestaaende af 5 Medlemmer, der udnævnes efter væsentlig de samme Principper for alle Konventionernes Vedkommende, idet hver af Parterne vælger 2, hvoraf kun den ene maa være den paagældende Stats egen Under- saat, eller hver af Parterne vælger en, og de to andre udnævnes i Fællesskab. Det femte Medlem skal være Nævnets Formand og tilhøre en anden Nationalitet end Nævnets øvrige Medlemmer. Formanden vælges af Parterne i Forening eller i Tilfælde af, at disse ikke kan blive enige om Valget, af Formanden eller Næstformanden for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje. Konventionerne indeholder en Forpligtelse til at henvise til Nævnet til Undersøgelse og Forligsbehandling alle Tvistigheder, af hvad Art de maatte være, saafremt der ikke allerede bestaar en Forpligtelse til at lade dem afgøre ved den faste Domstol eller Voldgift. De af Nævnet afgivne Betænkninger og Forslag til Forlig er dog ikke bindende for Parterne.

Da det gennem Genève-Protokollen af 1924 gjorde Forsøg paa at tilvejebringe en flersidet Overenskomst, der tilsigtede at sikre en fredelig Løsning af næsten alle mellemfolkelige Stridigheder, ikke lykkedes, vedtog den 6te Forsamling i 1925 en Henstilling til Staterne om at afslutte tosidede Voldgiftstraktater til Supplering af Folkeforbundspagten.

De første *Voldgiftskonventioner*, Danmark afsluttede efter denne Henstillings Vedtagelse, var med Sverige den 14. Januar 1926, med Norge den 15. Januar 1926 og med Finland den 30. Januar 1926. Disse 3 Konventioner *skelner mellem Rets- tvistigheder og andre Tvistigheder*. De første skal henvises til den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje, medens de sidstnævnte først skal gøres til Genstand for Forligsbehandling, og kun hvis denne ikke fører til noget Resultat, skal de henvises

til Voldgift. Konventioner, der samtidig indeholder Regler om Voldgifts- og Forligsbehandling og ligesom de nordiske Konventioner skelner mellem Stridigheder, hvis Genstand er en Ret, og andre Stridigheder, har Danmark afsluttet med Belgien den 3. Marts 1927 og med Spanien den 14. Marts 1928. Alle Konventionerne af denne Type anviser Veje til fredelig Bilæggelse af alle Stridigheder.

Danmark har dernæst afsluttet Forligs- og Voldgiftstraktater med Polen den 23. April 1926, med Frankrig den 5. Juli 1926, med Czekoslovakiet den 30. November 1926, med Litauen den 11. December 1926 og med Haïti den 5. April 1928, der kan betegnes som den mest moderne Type af Voldgiftstraktater, idet de ikke gør nogen Sondring mellem Stridighedernes Art, men foreskriver, at enhver Strid, som ikke kan bilægges ved Forligsbehandling, skal hen- skydes til retlig Afgørelse enten af den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje eller den permanente Voldgiftsret.

Endelig har Danmark i Tiden efter Krigen afsluttet *Voldgiftstraktater af noget mindre vidtgaaende Art*, nemlig med Tyskland den 2. Juni 1926 og med de Forenede Stater den 14. Juni 1928. Traktaten med Tyskland foreskriver en ubetinget Forpligtelse til at lade alle retlige Tvistigheder afgøre paa bindende Maade ved Voldgift. Kun hvis Tvisten ikke drejer sig om nogen paastaaet Ret, men f. Eks. om en ren Interessekonflikt, gaar Forpligtelsen alene ud paa en uforbindende forligsmæssig Behandling; men selv i dette Tilfælde er det i en til Traktaten hørende Noteveksling foreskrevet, at Spørgsmaalet, efter at Tyskland er blevet Medlem af Folkeforbundet, af hver Part kan forelægges Folkeforbundsraadet til Behandling og Afgørelse med Virkning efter Folkeforbundspagten Art. 15. Traktaten med de Forenede Stater angaar kun retlige Stridigheder og tager Forbehold med Hensyn til Spørgsmaal, der henhører under Parternes indre Jurisdiktion, omfatter Tredieparts Interesser, angaar Monroe-Doktrinen eller Danmarks Forpligtelse i Henhold til Forbunds-